

По-рано митинги прави, партийни клубове основавай, пиши дълги телеграми. После припчай денѣ и нощѣ на коня, едни тълпи събирай и води, други присрѣщай и връщай, излагай живота си въ опасностъ, смразвай се дори и съ брата си. Какво ще правишъ? Гладно седи ли се? Познавамъ всичкитѣ: министърѣ, прѣдставители — всички сж били на кѣщата ми, яли сж, спали сж . . . ама сега никой не ме погледва. Цѣли три мѣсеца се скитамъ изъ тукашнитѣ улици. Не може вече да се търпи. Нѣколко пѣти дирихъ министра у дома му, стражаритѣ ме не пущатъ, все го нѣма, — а мнозина други пущатъ безъ дума; на вратията и на пѣтя го присрѣщамъ, той ме отминува — хичъ не ме познава: изпрѣчишъ ли му се отпрѣдъ, „ела — казва студено — въ министерството“.

— Може-би се страхува, продума бай Милю, който вече десети пѣтъ се прѣмѣстятъ на канаето и шести въздъхна, трѣшна се изново връзъ трѣвата и отъ притѣснене удряше съ малката си тояжка едно камъче.

— Отида въ министерството — продължи Карормановъ, безъ да чува нѣщо — и тамъ разсилнитѣ не ме пускатъ. Иде ми да удари по мордата (Изпрѣди, кога бѣше на властъ, началникътъ често употребяваше тая фраза) нѣкого отъ тия мерзавци, та да си събере зѣбитѣ въ шепа! . . . И при главния секретаръ ходихъ, все туй! . . . Язкъ за новата ми униформа, всичко 2—3 пѣти я бѣхъ облѣкълъ. Ще я изядатъ молцитѣ . . . Толкова пари дадохъ за нея, — впрочемъ, не съмъ я и още изплатилъ . . . Ще я върна на шивача, и той, — ще, не ще, — я зима, ами все се надѣя дано нѣщо . . .

— Нали казваше ти, че ужъ приказътъ за назначението ти билъ вече направенъ и оставало само да се подпише? защита пакъ бай Милю.

— А бе все тѣй ме лѣжатъ отъ толкова врѣме насамъ. Отпървомъ министра го нѣмаше въ София, после дойде, пакъ замина и пакъ дойде, а моята работа . . . Все обѣщаватъ, а досега още нѣма нищо наявѣ! . . . Всичко — мъгла и вѣтъръ, опашати лѣжи. Петъ стотинки бѣха останали само въ джеба ми, и съ тѣхъ днесъ купихъ едно отворено писмо, та писахъ на жена си. Лѣжа и нея толкова врѣме: хж днесъ, хж утрѣ ще